

et forynget Genbillede af sig selv. Men min højt-elskede Husbonds lange Sygeleje bandt mig til mit fjerne Hjem. Det blev mig jo ikke en Gang beskaaret at komme herved og bivaane min kære Broders Jordfæstelse.«

Baronessen, der baade ved sin Tale og ved nogle mærkelige Trækninger i Underansigtet røbede en stærkt fremskreden Nervøsitet, faldt ved de sidste Ord i heftig Graad og sad en Stund med et Kniplingslommeværklæde presset for Øjnene.

Per følte sig temmelig trykket ved Situationen. Han havde aldrig været rigtig glad ved sit Arveforhold til Neergaard og helst undgaaet at tale om det. Trods al sin æventyrlige Tro paa at kunne tilkæmpe sig Skæbnens Gunst, og skønt de to hundrede Guldstykker virkelig var kastet ned i hans Skød paa et Tidspunkt, da Horisonten havde været tordensort rundt omkring ham, havde han ikke haft Frimodighed til at opfatte dem som den Morgengave, hvormed Lykkens Gudinde udkaarede ham til sin Yndling. Han havde tværtimod følt sig pint af, at han paa Grund af sine vanskelige Forhold havde været nødt til at modtage saadanne Penge, som dog ikke helt retmæssigt tilkom ham; som han ikke ved nogen Handling havde gjort sig fortjent til eller dog i det mindste havde vundet i et avtoriseret Lotteri.

Nu gjordes han yderligere skamfuld af den